

PAPETU

En Luque: — Això sí que no pot ser! La Llei de Jurisdiccions no vos la puc treure de cap manera, però, en compensació vos concediré una magnífica guerra al Marroc.

PERLAS ANTISÉPTICAS URINALES

del Dr. UPJOHN

á base de Azul de metileno

Remedio seguro y rápido

para curar la gonorrea, blenorragia, flujos recientes y antiguos, inflamaciones agudas y crónicas de la vejiga.

Este Remedio destruye el agente productor de la enfermedad, arrastrándolo al exterior y desinfectando el conducto en el momento de evacuar la orina. No causa trastornos gástricos. El Azul metileno no solo es un desinfectante poderoso, sino que por sus cualidades analgésicas quita el dolor y escozor al orinar.

Preparadas por: **The Upjohn Company**, Kalamazoo. Estados Unidos de América.

DE VENTA: Alsina, Segalá, Vicente Ferrer.—Droguerías Vidal y Ribas, Antonio Serra á Ptas. 4'50 la caja.

Champagne Mont-Ferrant

CARTE D'OR Y CUVÉE EXTRA

ES EXQUISIT

Compareulo amb les millors marques estrangeres

**GRAN PREMI EXPOSICIO INTERNACIONAL
DE SARAGOSSA DE 1908**

Demaneulo en Hotels, Restaurants, Colmados, etc.

Representant: A. REXACH, Tallers, 13

Dr M. Camps

Vies urinaires.—Malalties secretes.—Matriu.—Tractament especial pera la blenorragia crónica.—Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5.—Econòmica de 7 a 9 nit.—Fustería, 2 y 4, 1.^a

(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

**TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS**

Especialitat en Maquinaria para los Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRÀCIA

TROPHOGENO FONT

**Anemia - - Neurestenia
Tuberculosis**

Pera Ballar

sense caure en ridícul en societats
acudiu a la **Ensenyansa Nadal**.
Classe particular, Cegos Boqueria
2, entressol.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURE, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NIRVIÓ Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plassa de Santa Agna, 9 —Ademés se ven en les principals farmacies, droguerías y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

PELLETS

del Dr. Mackenzy

**No hi ha altra cosa millor
per curar els refredats.**

VENDA:

EN TOTES LES BONES FARMACIES

TEATRE GAYARRE

MUSIC-HALL : VARIETÉS

Veritable ramell de flors humanes

La única, la veritable, la encisadora

LA SIRENA

Amb la seva dansa del busso y la seva petxina.

4! 4! 4! **PUSSES** 4! 4! 4!

Les pussés del GAYARRE son les que piquen més de Barcelona, les que costen més treballs de trobar, les més intel·ligentes en cercar niu.

!!TOTS AL GAYARRE!!

ALCAZAR ESPAÑOL

UNIÓ, 7

Grans concerts tarde y nit.

Restaurant de primer ordre.

TEATRE GRANVÍA

CINEMATOGRAF

ATRACCIONS

Espectacle sense competència a Barcelona

Seccions contínues els dies de treball a les 4'30 y a les 9'30.

Diumenges y dies de festa: tarde dos seccions a les 4. —Nit una secció a les 9.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Seccions populars a preus inverossímils per lo econòmic.

Seccions especials tots els dies amb lo més triat dintre son genre.

Les dones més hermoses es disputen pera ésser contractades

AL ARNAU

La gent de gust refinat ompla tots els dies la sala d'espectacles y l'elegant foyer, únic a Barcelona per sas condicions y confort.

Ball després del Concert. — Restaurant de primer ordre.

Concert de 1.er ordre :: **LA BUENA SOMBRA** :: GINJOL, 3

Exit de les tardes alegres

Tots els dies tarde y nit Sarsueletes de color atrevit que deixan al públic barratibat de gust. Triomf de la PUSSA més llimoni per la

ANGELETA SOLSONA

dona que fa posar la pell da gallina al espectador per lo ben feta, guapa, jove y vivarata.

GABY DE FRADAS

Francesa que quan ella canta no se sent una mosca, tot per poguer apreciar el seu treball qu'es pelligut.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir

de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall Parisien, únic a Barcelona

TOTS ELS DIES

Exit colós de la **Sada Yaco - Bella Olimpo - Trio Delmonte - Beatriz Cervantes - Luz Alvarez y Esparterita**, y demés troupe.

Entrada lliure == Restaurant de 1.er ordre

Círculo Internacional

Plaza S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plè d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

REDACCIÓ: Palays, 38
 ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Pices, 14, postal.
 PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPANYA, trimestre Ptes. 2
 ESTRANGER 3
 Page anticipat
 Deix treballs publicats en son responsables
 els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

La poca solta y l'immoralitat del "Papitu"

De dugues coses se queixen els nostres enemics; primera y principal de la nostra poca solta. Tenen raó. La raó a un moro. Nosaltres no acostumem a escatimar als altres lo que'ls pertany. Voleu la raó, doncs aquí la teniu. Sí, el PAPITU indubtablement es poca solta; però aquest es justament el seu mèrit. Tot y sent poca solta, agrada y fascina fins a produir deliri. Els nostres llegidors estan com corpesos del nostre periòdic, y esperen el dimars amb candeletes, y si per fas o per nefes el dimars el PAPITU no surt, tenen penes y treballs per esperar el dimecres.

Les nostres llegidores encara més. Més de quatre vegades hem fet un sacrifici per avensar la sortida del periòdic, no més que pensant en lo que elles sofririen si no sortís. De manera, que si sent poca solta agrada, commou y fa delirar, hem de suposar que la seva gracia es molta per arribar a ferne, sense tenirne ni gota, com diuen els nostres enemics.

La segona de les objeccions que fan a la nostra revista, es titllarla d'immoral. No ho discutirem. Els darem també la raó de bones a primeres. Diguem moro y jo m'afarto y el dissabte a cobrà'l quarto. Si, el PAPITU, s'ha de confessar que es vert o al menys que verdeja. Negarho seria per demés. Hi ha colors que no's poden amagar. El vermell d'un rostre vergonyós y el vert d'un periòdic satíric, no s'amaguen aixís com aixís. El nostre setmanari, fassis lo que's vulgui, es com un cistell tornant de plassa, que per més bé que s'arregli, sempre deixa sortir el vert de les fulles o de la col o de l'enciam o de l'escarola, que té un vert esblaimat y somniós que diu: ménjam.

Parlant amb el cor a la mà, que es com parlem sempre desde aquestes columnes, confessem que, efectivament, el nostre periòdic es immoral.

La confessió pot ser tant desvergonyida com els nostres enemics vulguin, però parlant la gent s'entenen y qui cara veu, cara honra. Es cert; les nostres planes destilen verí contra la Virtut, però això no vol dir que nosaltres siguem enemics d'ella. Precisament si algú hi ha que cregui que la moralitat no pot deixar de constituir la base social per excelencia, som nosaltres. Tant convensuts n'estem, que hi pujem de peus, y assegurats de la fermesa de la nostra convicció, ens llensem a guarnir el setmanari que publiquem amb les verdors més vistoses que's troven, com els que tornen de Montserrat en tartana hi solen guar-nir aquet carruatge y també els guarniments del cavall, per fer més tropa y més alegria.

La seguretat de que, per verts y per immorals que

siguin els números del PAPITU, no conseguiran minar la base de sustentació social que es la moralitat, ens anima a tirar endavant sempre cridant: pit y fòra!

La nostra conciencia resta tranquila. La verdor creix com la d'un hort regat cada dematí y cada tarde; però que creixi tant com vulgui: la moralitat no's commou. La Moralitat es sempre la mateixa. Nosaltres no li farem cap mal; de manera que podem tirar al dret sense por de rès y aixís correspondre al èxit cada día creixent de la nostra publicació.

Un tip de llop

L resignat y casolà públic d'aquesta hermosa ciutat, passa temporades d'un any o de dos o tres anys seguits, privat de tot aconeteixement artístic. Dies y dies, mesos y mesos y anys y anys y si convingués podríem afegirhi sigles y sigles, sense que una mala companyia més o menys seria vingui a dar una mala representació, ni que s'anunci un concert que s'ho vulgui, ni que hi hagi en perspectiva una òpera o drama líric que's fassi escoltar, però tot plegat, com sortint de tras-cantó se presenta als resignats barcelonins una òpera, un drama, un concert, una exposició, y alguna altra festa per l'estil; y aleshores el barceloní, atribulat per volguer assistir a tot arreu, dubta y acaba per no saber aont anar y no va enlloc.

Ara mateix, sense anar tan lluny, tenim anunciades per aquestes parets aont s'hi permet fixar cartells o al menys no s'hi proibeixen: 1.ª Una magna temporada de primavera Wagneriana. 2.ª Tres representacions dramàtiques per la cèlebre Cecile Sorel, francesa. 3.ª Una tanda de representacions shakespeareanas per en Ferruccio Garavaglia, italià. 4.ª Una serie de dos o tres concerts per en Risler. 5.ª Una exposició de pintura y escultura al Palau de Belles Arts; y 6.ª altres coses que sortiran, perquè quan surt el sol se veu que surt per tothom.

Tot aquest programa de festes es per aquest mes entrant. La major part se celebraran a la mateixa nit y a la mateixa hora y tot després d'un hivern més magre que aquesta quaresma passada.

Resultat: que'ls barcelonins ens hem de fer tip de llop y les festes artístiques se'ns indigesten.

Teatres y Concerts

Comensant pels forasters, saludarè primer que rès al Cav. Ferruccio Garavaglia, a la senyora Tedy y als demés de la companyia. L'anomenat cav. comensa les seves representacions posant en escena una cosa anomenada *Beethoven*, de la qual no poguèrem resistir més que un acte y mitg. Això, quan se tracta d'un actor com don Ferruccio, ja senyala la bondat de l'obra. L'endemà representà *Il Cardinali*, comedia que ja havíem vist en temporades anteriors y que en nostre concepte podria reduir-se a que'l gran actor prengués una darrera l'altra, aquelles elegantíssimes poses y que combinades amb el color del roig mantell ens encisaren ja el primer cop que vingué a visitarnos. Si ho fes aixís, la cosa duraria mitja hora o tres quarts y fora més divertit.

Y anem a n'el *Amlet*. Doncs mirin, la primera allò no es l'*Amlet*. Desde aquell cèlebre *Amleto ó el príncipe de Dinamarca*, que l'actor senyor González representà al Novetats en una nit memorable, no havíem vist tractada amb tant poc respecte per part de l'arreglador el drama del senyor Guillem. Naturalment que la cosa es feta a posta pera que s'hi llueixi el cèlebre don Ferruccio; però nosaltres amb la llealtat que'ns caracterisa, hem de confessar que preferiríem que lluis el senyor Shakespeare. Pel demés no hem de repetir, ni descobrir nosaltres que en Garavaglia es un gran actor; ho sab tothom de memoria y es per això que sapiguèntne tothom les glories, nosaltres hem de comptar lo que a nosaltres ens feu més o menys pena. Fou això el carregament de ganyotes, contorsions y tips de revolcar-se amb que amenisa el seu trevall el gran actor. Com que actors encarregats dels demés personatges, encara que figurin agitats també per passions terribles, no el segueixen per aquet camí, sembla que'l príncep hagi menjat cúes de sargantana.

El decorat y ja presentació, indecents.

El diumenge a la tarde va fer *La morte civile*, enviàrem al teatre el nostre germanet, que tornà a casa estereit.

Tornant al dramet del Sr. Montanyola que deixarem en el primer acte la setmana anterior direm com segueix: Que si teníem de viure amb personatges que parlessin amb aquella prosopopeia ens tiraríem un tret. Segón: que aquella mare, aquell fill, aquella filla y aquell pare, ens sembla que ja'ls havíem vist disfressats d'un altra manera en una comedia italiana que s'en diu *Com les fulles*, y tercera: que tot allò que havíem fet correr d'en Maura son mirallets pera cassar aloses. Les decoracions no estaven malament y els mobles eren molt lluits y nous de trinca. La senyora Faura digué molt bé el seu paper, el senyor Codina també l'hauria dit molt bé sinó fos que canta tant, el senyor Tort molt ben vestit y just d'ademans, però parlant d'una manera que recordava el *Rei* del Principal, el senyor Puiggarí fet un bon majordom: y els demés correctes.

El Corb del Sr. Vallmitjana, com ja tingerem el sentiment d'anunciar, no es un capellà sinó un carboner, l'acció passa en l'interior d'una carboneria y es

més negra que'l carbó y a més de negra es simbòlica y molt interessant. Afegirem que hi intervé un idiota y que al final esperem que vingui el repartidor de *La Vanguardia*, suposem que pera llegir les saboroses crítiques del Sr. Itigüez-Codolà. Ara, qui vulgui saber més que ho vagi a veure.

La senyoreta Martí ha prés comiat de nosaltres, al «Gayarre» fent quatre pusses al hora; a la «Granvia» fan películes y atraccions y al carrer de les Corts catalanes s'ha inaugurat un cine que, segons els seus amos, es ideal y que, la veritat, fa patxoca.

TAINÉ.

Liceu.—Som al festival Wagner. Gent al Liceu no'n falta per ara y tant de bó aixís continui la ratxa. Per ara podem registrar un exitàs amb totes les de la llei: el *Tristano e Isota (cavall y rei)*, que diu un amic nostre; bé, molt bé, senyora Kafftal, que si sapiguéssim que vostè ens tenia de fer forsa cas, creguim que li faríem l'amor a la descarada. Ens la mirem amb una denteta, si vostè ho sapigués!... Rès de malament tenim que dir aquesta vegada den Vinyas, que, vaja, lo que es cantar el *Tristà*, el cantal... Del Kaehler, no'n podem més que dir que en aquest drama líric està a l'alsada del *Machaquito*, persona que avui admirem els nois del PAPITU tant com a Sophocles.

Del *Tanhäuser*, tampoc en podem dir rès de mal, sinó al contrari. Es a dir, sí, y dit siga molt amistosament. Que quan hi hagin diners en caixa, fassin vestuari als coros y parts secundaries, que fan riure bastant.

L'or del Rhen, ja va esser altra cosa. Els cantants eren en general molt més fluixos. El qui fa de *Mime*, no arriba a aquell famós Spadoni de la darrera primera y el *Loge*... Jesús, Maria, Papitu, que no'l deixin venir mai més per ganes que'n tingui!... L'orquestra, la veritat, fluixeta.

En *La Walkyria*, espatarrantment la Kafftal, y el *Wotan* (Massini Pierali), abusant dels cops de llansa y de peu, y el *Siegmond*... horror, més val no parlarnel!

Siegfried Borgatti, colossal. D'allò s'en diu un artista. La *Brunhilda*, bé, lo que s'en diu bé. Els demés, inclús el drac, compliren. L'orquestra, millor que en la primera part de la Tetralogia. La *posta dels deus*, (el *Göttermerderum*, que'n diu un conegut wagnerià), hi va haver aplausos per tots.

Segons se deia pels passadins, potser s'hauràn de suspendre les representacions perque als trompes y demés instruments de vent s'els han fet duricies als llavis.

Y ara, que no fora una idea, amic Bernis, l'any que vé fer un festival Strauss?... Què li sembla?...

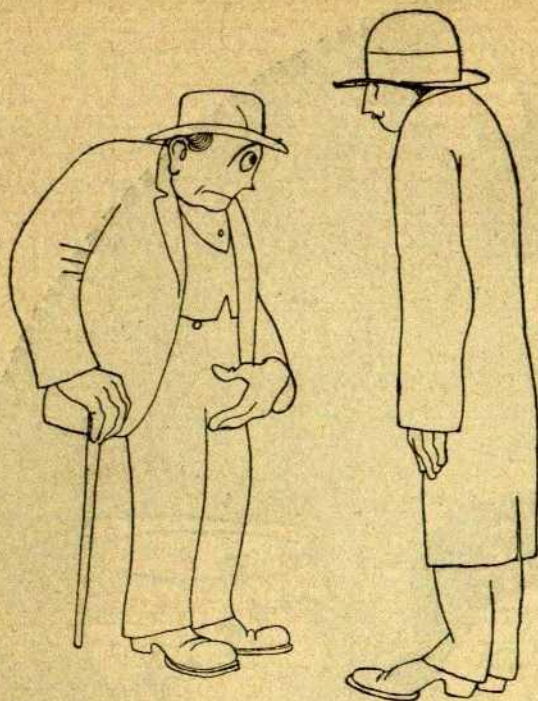
KEIFFER.

AQUELLA BOUTADE DEN NAPOLEON

- Que maco que vâl Y que està cofoi!
- Es que avui he fet la Primera Comunió y la mamà m'ha donat un duro.
- Doncs mira, si vens amb nosaltres avui serà'l dia més fells de la teva vida.

—Què't passa, doncs?
—Rès, aqueix d'antre d'ulls de poll que'm fan veure les estrelles.
—Els ximplets! Ja podrien miràrseles ells mateixos.

Del "Brusi" al "Papitu"

L'avi *Brusi* no pot durar gaire. El dia menys pensat sentirem a dir: Sabeu qui es mort? El *Brusi*! Ningú s'en estranyarà; no direm que tot Barcelona ho esperi, però sí que tot Barcelona ja se n'ha fet el càrrec, perquè, sigui com vulgui, de vell no's passa.

El *Brusi*, treballador infadigable, donat a les lluites socials y polítiques, tancat a la seva redacció del carrer de la Llibreteria, s'ha quedat solter y avui a ses velleses, se troba sense successió. *La Veu* y *La Vanguardia*, que han volgut arreplegar la seva colossal herència, no han cousegut fèrseli mai simpàtiques. L'avi *Brusi* morirà sense hereu que tingui les seves idees. L'hereu del *Brusi*, a Barcelona, avui com avui, es no més que'l PAPITU, xicot d'idees avensades.

El PAPITU es el veritable successor del *Brusi*. Després d'una època representada per aquest antic diari, no pot venir altra època que la que representa y anirà representant cada dia més el PAPITU.

Malgrat totes les temptatives d'uns y altres per ressucitar l'esperit del *Diario de Barcelona* y adoptarlo a la manera de ser de la gent d'ara, les corrents modernes s'esmunyen de les mans dels que pretenen empresonarles, y el PAPITU resta triomfant, guanyant cada dia més diners, fentse més conegut, convencent a més gent y augmentant la tirada.

Mort el *Brusi*, nascut el PAPITU. Barcelona trova medi de substituir un organ per un altre y sense moures de casa; no més que amb un senzill avís de subscripció se troba amb un mateix periòdic y amb una manera nova de pensar y de sentir.

No desitjem la mort del *Brusi*, perquè no està bé desitjar la mort de ningú y menys la mort d'un pare o d'un avi, ja que en aquest cas el *Brusi* ens representa veritablement avi, perquè les seves campanyes, els seus treballs, les seves prèdiques y tot el seu programa moral, religiós y polític ha dat per resultat això que el lector té als dits: el PAPITU.

Just es creure que nosaltres amb les nostres campanyes verdes, desvergonyides y poques soltes, darem a llum un net que anirà a missa cada diumenge, menjarà de peix a la Quaresma, no passarà per certs carrers y no vos demanarà mai la clau. Aixís se veurà l'exemple de que amb tants anys de predicar la virtut el *Brusi* mort deixant un net escandalós y, amb pocs anys de fer el desvergonyit, el PAPITU en plena vida y salut, se veurà els nets grans que ja li faràn vergonya congregants de Maria Immaculada.

Sempre s'ha vist que de pares d'idees sensates y propies per ser meditates, prenent xacolata al dematí tot llegint el *Brusi*, en surten fills trapelles y plens d'idees disolventes propies per ser meditates sopant al *Lyon d'or* a la una quarts de dugues de la matinada, tot llegint alguna revista francesa.

En cambi, de pares papitescs en surten monges, frares y capellans.

Ja ho saben, doncs, les persones que's preocupen de la correcció social. Si volen una generació piadosa, recatada y temerosa de Deu, que fomentin la publicació de periòdics com el nostre. D'altra manera, s'esposen a que'ls surti de tras-cantó una societat corrompuda y d'aquelles que se sol dir que arriben a un extrem a que mai s'havía arribat.

Justal...

ON Enric Sagnier, diputat per Arenys de Mar, es l'ídol de totes les noies del poble y de les forasteres o estiuenques. Quan apareix en l'Hotel *Monte-Calvario*, desseguida un estol de beutats se l'ensa cap a aquella casa y envolta al marcial diputat.

L'home va serhi a Arenys en aquestes festes de Pasqua y l'element temen, com cada vegada, corregué a afalagarlo. Sapiguentli molt de greu, arribà l'hora d'anarsen, prengué l'abric y adelerada una *charman-te* senyoreta l'ajudà a inquibirshi. Sempre galant el diputat senyor Sagnier digué:

Nunca se vió caballero

De damas tan bien servido...

Y una de les oientes, posant els ulls en blanc, exclamà:

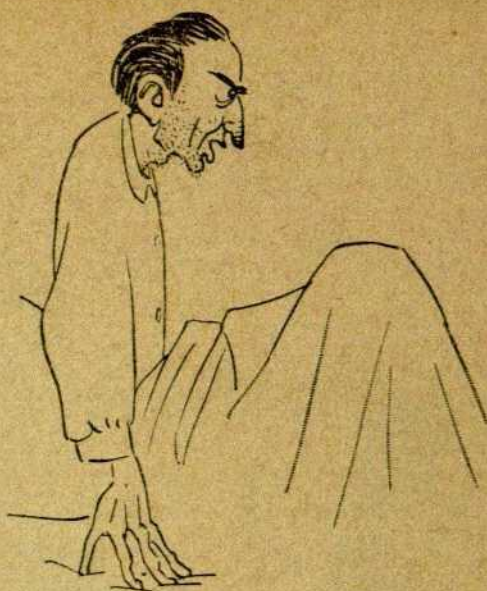
—¡Ay! que bien recita el Tenorio!

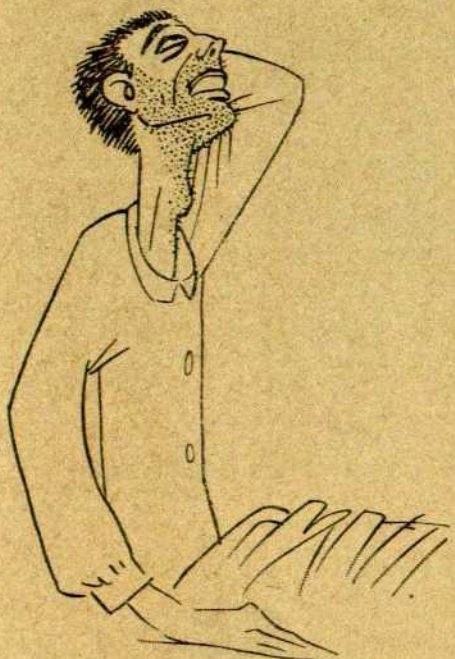
Al sò d'una simfonia de Mozart el malalt agafa'l sòn, que be prou que li convenia.

De sobte un soroll alarmant el desperta: es l'esmolet, no hi ha dubte...

—Y are es la senyoreta del pis del costat amb el piano valsador.

—Y, per si no fossin prous els torments, té, are la raspa del pis de dalt se posa a picar les alfombres.

Però'l desesper del pobre malalt arriba al seu comble amb el «Conde de Luxemburgo».

De sobte, tots els infernals estrèpits s'allunyen, s'apalaguen... y sembla oir-se una remor celestial.

La de la cuinera, qui pica la pilota.

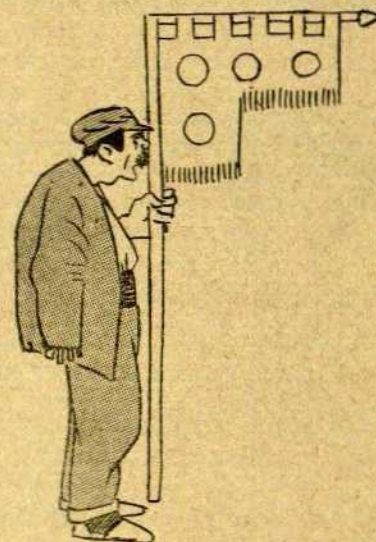
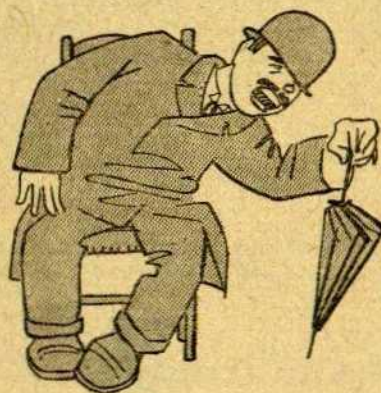
Quina dolça cadència, plena de evocacions; s'adorm de nou en son reparador el pobre malalt, que prou s'homereixia.

El cicle Wagnerià per entre bastidors

ELS ENSAIJS

El duo d'amor de Tristan e Isolde.—Sta. Kattal.—Sr. Vinyes.

Un dels nobles del seguici del rei Mark

Una frase

UE entre la baixa vulgaritat dels nostres edils n'hi han alguns que tenen talent, y altres, molt pocs, que posseeixen enginy, no's pot negar. Doncs un d'aquets, parlant dels regidors de l'esquerra, feu una frase.

Se parlava de les condicions que pera l'oratoria y la política, tenen els regidors esquerrans, y algú va preguntar qui era el Jaurès de l'esquerra y qui el Briand. La resposta del regidor interrogat va esser ràpida.

—El Jaurès es en Monegal y el brià en Marial.

A la quieta

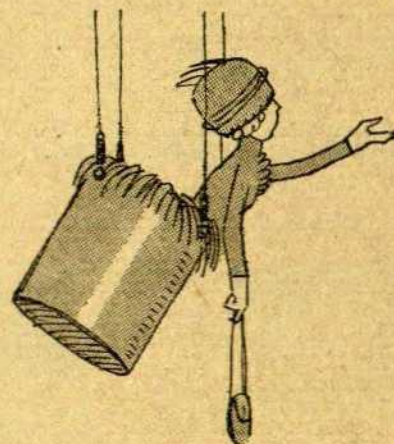
UN taverner de Sant Vicens de la Porquera (prov. Santander, Espanya), un día, fos perquè els negocis no li anessin llatins, fos perquè la dona li dongués disgustos o fos que s'hagués tornat neurastènic, determinà abandonar aquesta vall de llàgrimes avans de la hora senyalada pel Senyor y recorregué al covart suïcidi.

L'home no estava per el sulfumant, ni per la nava-ja, ni perquè l'aixafés un tren, ni per tirar-se en un pou,

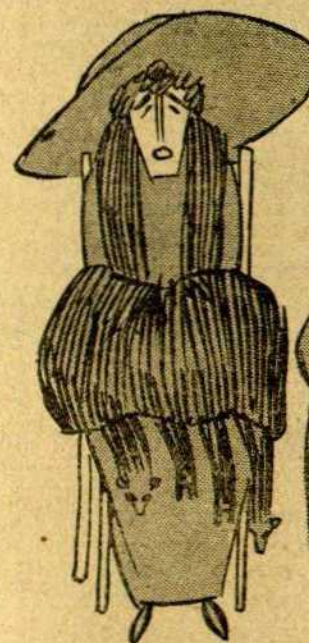
però's digué que'l pou podria ser ell, y tal dit tal fet, comensà a beure cognac fins que va olegarsi, (3 ampolles y mitja).

Com a bon suïcida, deixà una carta pera el jutge en la qual li deia lo que l'altra ja sabia, es dir, que era mort; que dispensés la molestia y que's matava per aquest procediment per no escandalitzar amb trets.

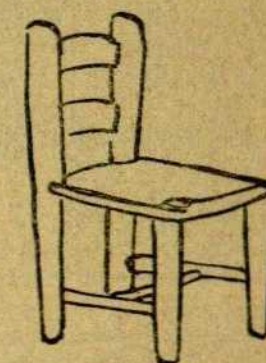
Si mai volem suïcidarnos, seguirem aquest agradable y silenciós procediment; però en comptes de cognac, beurem wiski.

Ondines

Cavalcada de les Walkyries

Grané el cavall de la Walkyria.

El sopar an en Junoy

PER fi ja s'ha celebrat el banquet de *La Publicidad*, ont, com en el de Baltasar, alguns esperits ingèns se pensaven que anava a aparèixer el *Mane Tesel Phares* dels nacionalistes. Sortosament, plè de bones intencions com sempre, en Junoy va entonar l'aria del *Tu est Petrus*. Però en Marial y el Dr. López y altres y altres, que havien anat al banquet per sentir parlar malament dels nacionalistes y de la mare que'ls va fer, que es com parla en Marial cada día, a l'arribar a la *Maison* li varen dir an en Junoy quatre de fresques, acusantlo de pastetes. Pobre Junoy, tenir-se d'escoltar sempre lo mateix!

Estiguin tranquils els senyors Marial y López—sembla mentida que vagin junts aquets dos noms—perquè en Junoy continúa estimantse la Lliga amb aquell afecte que tothom li ha reconegut.

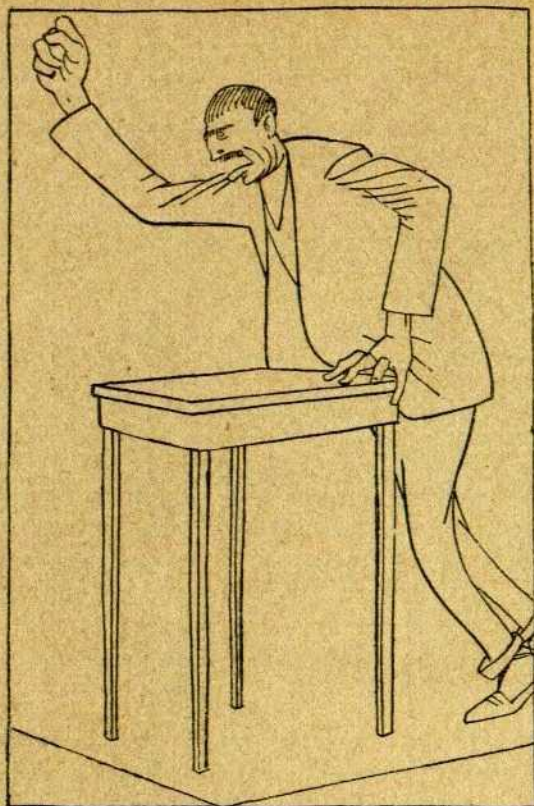
Quan se va destapar el xampany, en Junoy tot era dir: «Quin xampany més bó! Ne voleu més?» El xampany era de Blanes, patria de l'Agulló. Un redactor de *La Publicidad* se va decantar cap a nosaltres.

—S'han fixat com alaba aquest xampany en Junoy? Déu esser fet de l'Agulló.

¿Aont sopes?

DEMAGOGIA

—La festa del primer de Maig té d'esser una data revolucionaria per això jo proposo que, deixant la rutina, la trasludem al primer de Juliol.

El bon bebedor ⁽¹⁾

Mestre Jan tenia fama de bebedor, fama que no te res de denigrant, perquè al igual la tenen desde'l vell y clàssic Anacreont, fins als no menys clàssics, encara que no tant vells, Srs. Menendez Pelayo (Don Marcelli) y Dicenta (Don Joaquim).

Jan tenia per costum, cada matí al eixir de casa, la de fer la *mañana* en totes les tavernes que trobava al pas.

Una per una, les visitava totes—y eren moltes les tavernes que trobava en son camí—y en cada una d'elles vinga ier, ara una copa de carya, ara una de ginebró...

Y, naturalment, a primeres hores del matí, mestre Jan ja tenia guerra sota la jurisdicció del diví deu Bacchus, honorable y augusta divinitat que t'el doble dó de produir l'estrabisme en els ulls y en els peus. Això es, que cada hù va per allí ont vol

Un día mestre Jan prengué una enèrgica resolució: la de no beure més.

L'home volia redimirse d'aquella virtut que la gent conceptuava pecat capital.

Y mestre Jan va sortir de casa seva. Y va trovar

una taverna y va dirse: No hi entrol, Y'n va trovar una altra y exclamà: tampoc hi entrol! Y va passar serenament de llarg per davant d'una tercera taverna murmurant despectivament: Tu vols temptarmel y aixís succeïvament.

Mestre Jan s'aturà al mitg del carrer, joiós d'ell mateix. Havía sapigut vencers. Havía passat per davant de vinticinco tavernes de les que era parroquià cotidià y en cap d'elles havia entrat.

Y aleshores se digué a sí mateix:—Jan, estic content de tu. Tant, que't convido a fer beguda en la primera taverna que trovem al pas.

Y en la taverna vintisis del seu camí, mestre Jan celebrà la seva victòria.

J. OLIVA BRIDGMAN.

Novellada

Sis braus de desferra de don Feliu Urcola pels destres (que no ho foren) Diumenget, Algabeny II y Profeta Treuries.

El primer se digué «Cabell-blanc», el segon «Sanlluques», el tercer «Sordet», el quart «Gos-xato», el quint «Altaner», el sext «Desertor» y el séptim va descansar.

Lo més divertit de la correguda foren les baralles del Diumenget amb el brau anomenat «Gos-xato» y que acabaren amb la victòria d'aquest, que més o menys martiritzat anà a morir al corral, cosa que per un brau, ve a ser com el morir en el llit per una persona.

Lo segon de divertit, fou veure com el profeta Treuries occia al brau anomenat «Desertor», últim de la funció. Afigurinse que, de primer, l'home volgué donar un pas de crosseta ajudat y la bestia, que me l'agafa y li estripa la pell y el vestit; però

el profeta no se arredra

y deixantse de crossetes, que's veu que per ell no serveixen, burxa en mitg del conill del coll y en deixa una de sencera y perpendicular, la bestia no cau y ell que hi torna amb un altra desigual; després un paielles que mata. L'home aleshores se'n va a terse curar un trau d'un pam, cosa que com pot compendres ja es enraonada.

L'Algabeny II no va agrardarme ni amb la crosse, ni amb la burxa, ni amb la roba. El Diumenget va descordar al primer brau y el Profeta Treuries va occir al primer d'una sola burxada.

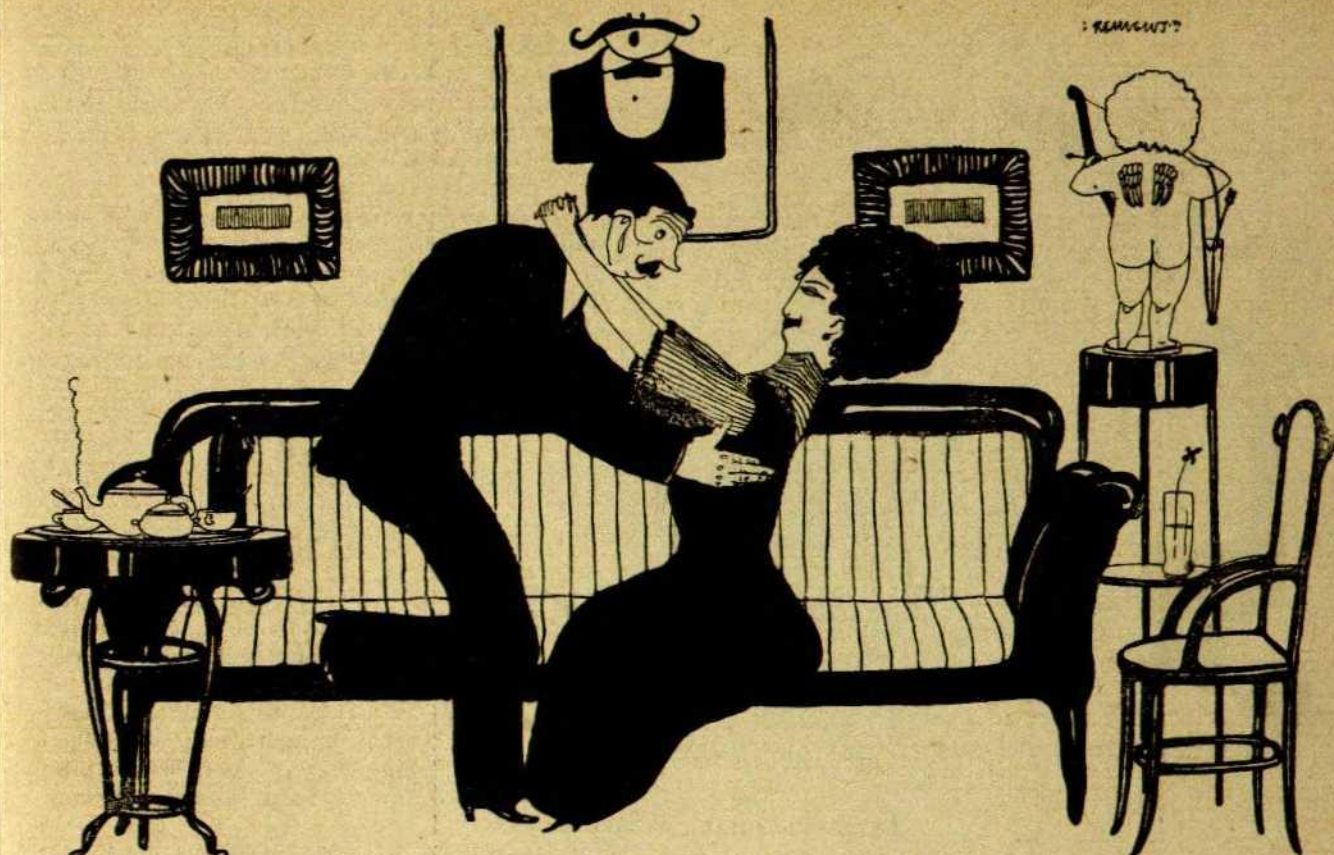
Dels bandereters quedaren be en Calderilla y un indi mexicà.

Els braus foren dels que fan patir als no destres, caure als picadors y enrabiar a l'empresari de cavalls.

VIDALITO.

(1) El nostre espiritual company de premsa J. Oliva Bridgman, ens envia aquesta petita divagació bàquica, que té un valor inapreciable perquè l'Oliva Bridgman, home auster y aigüader, ha lograt, amb una penetració meravellosa, descriure un curiós moment psicològic del home enamorat de la sang de Deu y de la terra, vulgarment coneguda per vi de raïm.

—Convé que vigilis al teu marit: ahir el varen veure entrar en una casa sospitosa.
—Tant se me'n dona que hi vagi.
—Oh, an a mi no, ¡caratsus!

Els funerals d'en Mani

LA Casa, com es sapigut, té establerta la lloable costum de celebrar els funerals de tots els artistes catalans que deixen Catalunya per anar a residir a la mansió dels justos.

Aquesta vegada els funerals que celebrem son els d'en Mani, escultor mort a la flor de la joventut, quan encara no havia conseguit estendre les ales de l'anomenada.

En Mani, era l'escultor predilecte del cèlebre Gaudí, autor de la Sagrada Família, y entre les obres que'ns deixa s'hi troba la gegantina Mare de Deu del Roser que havia de figurar al cap de munt de tot de la casa de la senyora d'en Milà, situada al Passeig de Gràcia.

En Mani, havia posat tots els seus cinc sentits d'artista en aquesta obra piadosa que hauria sigut el sant y senya dels que's passejan per l'aludit Passeig de Gràcia.

Entre les altres figures que'ns deixa el difunt escultor s'hi compta un grupo titulat "Els degenerats,, obra també de colossals dimensions amb tot y no haver de figurar a la teulada d'una casa. "Els degenerats,, van valer al seu autor la gran fama que tenia entre'ls artistes y encara que, si hem de ser francs, no de tots han merescut les mateixes lloances, no deixen

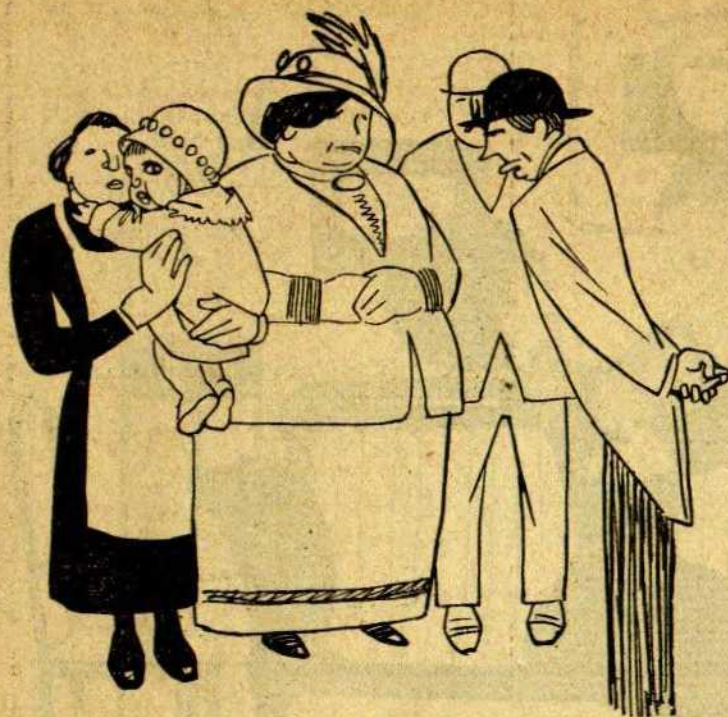
de representar un esforç cap a la renovació de l'escultura tant ofesa a Barcelona pels autors de les estatués d'en Clavé, d'en Güell, d'en Rius y Taulet y d'altres prohoms que no fan al cas.

La mort d'en Mani, com la vida y com l'obra del mateix, ha passat casi bé desapercebuda. El PAPITU, que tot y sent un bromista que passa moltes hores pels cafès, pels teatres y demés llocs de disbauxa, està sempre alerta per lo que's refereix als artistes, no podia deixar de fer constar el seu dol per la mort d'aquest jove que prometia molt, encara que'l prometre no fa pobre.

Acabarem demanant als nostres llegidors una oració pel difunt, esperant que Deu nostre Senyor amb l'ajuda de tots se digni darli ent ada a la Cort celestial. Amén Jesus.

Aprofitem també l'ocasió per dar el pèsam al il·lustre Gaudí, per la pèrdua experimentada en el seu escultor y col·laborador.

—Caramba, Sr. Romagosa, aqueix sí que's pot ben dir que es fill de vostè.

Terrassa-ciutat

ABUT es de tothom els esforços que està fent Terrassa per lograr el títol de ciutat espiritual y senyorívola. A Terrassa tenen diputat a Corts propi, diputats provincials idem, escola choral, gimnasia rítmica, revistes trascendentials, escola d'enginyers,

y ara fins tenen un curs Miquel-Àngel.

El lema d'aquest curs, que no se sab ben bé si es den *Xenius* o de *Gedeón*, es el següent: *La vida d'un gran home es més interessant que una festa major*. Això diuen que ho han escrit pera mortificar als que temps enrera posaren en el programa de les festes l'inauguració del primer empedrat del carrer de Sant Pere, ara fa dos anys.

Emprò el *record* de ciutadanisme l'ha guanyat un diputat provincial del primer carrer empedrat.

Era'l dia de la nevada d'ara fa quinze dies y l'home, influït pels contes de la seva immensa família, que ha cursat estudis al estranger, va obsequiar als amics amb un tè y pastes com diu que ho fan allí ont hi fa més fret y hi neva més que a Terrassa.

A més de tè hi havia *soirée*, cant y ball. Tot marxava que ni la cuïta de mil cargues de carbó, quan en plè ball, primer l'un, després l'altre, comensaren a recordar aquella altra sentència del curs Miquel-Àngel que diu sota sa efígie: «No hi ha res gran, sense dolor. Mireu Miquel Àngel».

Y sense saber com ni de quina manera, tothom s'apretava'l ventre, mirant recelosament les pastes y al tè, sense poguer trovar la clau de l'enigma, clau que ha estat trobada per nosaltres, més afortunats que aquells bons senyors y senyores terrasencs.

Es el cas que quan vingué l'hora d'escaldar el tè, no hi havia a la casa ni un brí de l'olorosa herba. La minyona a cuïta corrents, entrà en el primer «colmado» y demanà un pot de tè. El dependent li preguntà:

—Lipton o Chambard?

—Chambard, lo que vulgui, cuïti!

El dependent li donà Chambard, el tè agradable pera les agradables purgues.

Y heusaquí perque aquell dia els terrasencs que acudiren al carrer de Sant Pere, recordaven el «no hi ha res gran, sense dolor», de les ensenyances del curs Miquel-Àngel.

L'humor den Guimerà

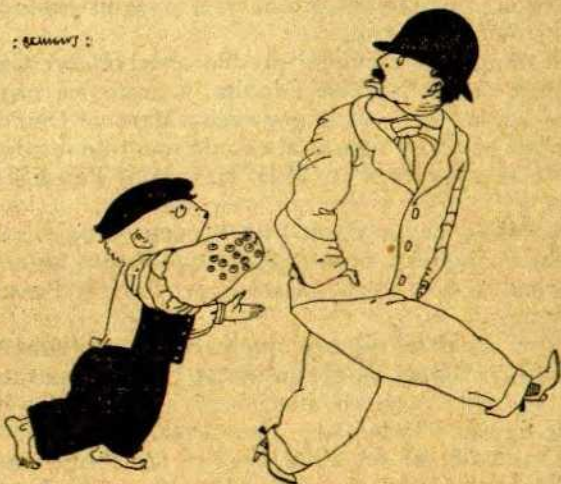

A'S va veure que *La Reina Jove* anava tant bé que acabarien proclamant la República, convertint aquella niten l'onze de Febrer del teatre català. Naturalment, el quarto ont esperava en Guimerà els llores, estava plè y

al costat den Guimerà, fentli guardia d'honor, el Sant Sepulcre.

Un incís, senyors. El Sant Sepulcre, no es cap reunió de la vella orde de cavalleria. Es més y es menys que això. Es el cenacle dels romàntics del catalanisme, el rovell dels del tot o res, els patriarques de *La Renaixensa*, els quatre gats que engendraren el moviment catalanista y que ara, quan fins *La Publicidad* es catalanista, tornen altra vegada a esser els quatre gats que guarden les cendres sagrades, el Sant Sepulcre. Tancat l'incís, fassin el favor els senyors llegidors de complir amb el seu dever, continuant llegint.

Un del Sant Sepulcre se casava l'endemà de l'estrena de *La Reina Jove*; però deixant a la núvia, va voler estar al costat del amic, del mestre y del apòstol. En un moment de calma, li va dir an en Guimerà:

—Una gracia de caritat!

—Noi, quin bras: jo'l tallaria.

—Ja ho veieu: demà'm caso y ho he deixat tot per veure la vostra estrena.

Y en Guimerà, tot rient, li va respondre:

—Sou més ditxós que jo, perquè vos heu presenciat la meva estrena, però jo no podré veure la vostra.

Bibliografia

Folletins

Hem passat tres dies al llit, y desgraciadament, sols, solets... que, diguin lo que vulguin, es aborridísim. Mes era prescripció facultativa y s'havia de fer cas de lo que ordena la Ciència, mitjansant deu ralets de visita.

El metge ens va prohibir el menjar y el fumar. Suplici horrible!... Ni dona, ni sopa, ni pitillol... Més, ail que diuen els poetes, mentres hi hagi un llibre a la mà, passaràn les hores.

Y aquesta vegada no ha sigut un sol llibre, sinó varis llibres. Y cap de serio, amics nostres!... No tingueu por, que no va de bombardeig...

Els títols?... Tant li fa... Son de literatura vella y barata... *La hija sin madre*, *El guarda del faro*... *La viscondesa Elena*... *El juez, el escribano*, ó *el presidio de Sicilia*...

Els noms ingènus, como *pes en el aire*, que potser diria en Forgas, son casi rès en comparansa amb els fragments que a continuació oferim als nostres xafarders amics.

Allà va, que es aigua:

«...nació en lejanas tierras... ¡en alta mar!...»

Eh que no se l'esperaven?

Un'altra:

«¡Fidelidad y constancia!... Trinidad eterna que encierra dos frases.»

Vagin següent:

«Sonó un disparo. Acudieron todos. Alberto tenía destrozada la cabeza»

«Emilia se desmayó. El Marqués, estaba cabizbajo. El Doctor Moreley, examinó á la víctima. Reinó un momento de inquietud.

—«¡Pobre Alberto,—dijo el Doctor,—el proyectil le ha partido el corazón.»

Ja veuen, doncs, quina víctima més extraordinaria... El cor en el cap!

Model de declaració:

«La amo á usted, como la palmera adora á la abeja...»

Model de venjansa:

«Pedro querrá lavar con sangre la huella que ha dejado el látigo de Ezequiel en su mejilla.»

Model de descripció:

«Los dos escuadrones, según avanzaban uno contra otro, iban estrechando la distancia por momentos.»

Altra descripció.

«Una valla de madera, cerraba el vacío.»

Més descripció:

«Los focos eléctricos, como vigilantes centinelas de los palacios dormidos...»

Model de claretat:

«Decididamente, la condesa no podía dormir.»

Model atmosfèric:

«Los nubarrones se estrellaron en las almenas.»

També es bona la següent:

«La abuela Prudencia, se atusaba las greñas ante el espejo.»

LAMENTACIONS DE LES DIDES

- La 1.ª All y quina massa més xucladora, m'està escanyant de plt.
- La 2.ª No m'en parlis, aquet bordegàs en deixant el dret pren l'esquer.
- La 3.ª Y el meu que xucla amb tots a la vegada.

Literatura culinària

Per poc que s'hi fixin, veuràn que en aquest món, no tot té d'esser Shakespeare, Milton, Montesquieu o Ramon Llull. Estem casi segurs, que la majoria dels nostres constants llegidors, no tenen temps de passar tant sisquera la vista, per aquelles admirables obres. Cap de nosaltres negarà el mèrit que encloguin, els parts literaris d'aquells respectables senyors. Però, es—oh, estimats germans en PAPITU!—que tota la literatura resta estancada en una trentena de noms? Es que desde les nostres columnes, columnes que si be no sostenen el frontal del temple de la Poesia, aguanten sens dubte les del Parnàs de la Barrila, hem de parlar amb tò seriós y citar dates y fites, com qualsevolga vulgar Menendez Pelayo?

Nosaltres deixem de banda als grans mestres, sobretot a Milton, del que creiem que solament l'ha llegit nostre estimat amic, el senyor Gener (Don Pompeius) y els farem tot seguit ric present de desfiles de literatura ingènua, literatura clara, transparenta, escrita tal com se veuen y senten les coses. Sense disquisicions ni embolics, en una paraula.

Exemples:

Aquí en tenen un trovat en el «Manual de la perfecta cocinera»:

La confecció de la jaléa es sencilla cual la tórtola...

Y més avall, quedem admirats davant d'aquest transcendent paragraf:

La jaléa de naranja, recrea el paladar, refresca el cerebro y conforta el espíritu.

Això sembla les quaranta hores.

Fixinshi en el ingènu consell que dona, aquest divertit Kempis de la culinària, parlant dels preparatius, que deu fer una cuinera pera preparar «la carn a la jardinera»:

Se agarra una cacerola que esté completamente vacia, y si es posible, limpia...

Y més avall, se llegeix lo següent, que es casi d'en D'Annunzio:

Los pepinillos, el perejil, la zanahoria y el pimiento con sus vivos colores, prestan animación á este plato...

El consell amb que l'autor del Manual (Don Florencio García Frenerolas), encapsala la recepta culinària pera fregir cervellets, val més que tots els Jocs Florals que se celebraran durant deu anys.

Fixinshi be:

Para freir sesos es preciso ante todo tenerlos muy bien colocados...

Y més avall, Don Florencio ho remata aixís:

El descascarillar huevos es una operación han to delicada para una cocinera...

Consti que no'ns inventem res y que tenim davant, el Manual de Don Florenci, al qui els nois del PAPITU, proposem desd'ara com a candidat pel premi Nobel!

Parlant del bacallà a la llauna, diu aquet autor, (pela, que l'admiren ja més que a Shakespeare!):

Dá al bacalao muy buen sabor, un puñadito, á modo de confetti, de perejil vegetal.

Sempre s'en senten de noves, ¡veritat!

MISANTROP.

Literatura selecta

Tarragona manxen, es veritat; però a més a més a Tarragona volen commemorar el centenari d'un siti que sofriren en 1811 y que s'acabà entrant els francesos a la ciutat y amb una degollada y violació general. Molt bé; pera commemorar això, han fet un certàmen històric-literari, per justificar el qual han donat cent pessetes al autor de la lletra per un himne. A fè que les ha afanyades; vegin uns quants fragments escullits:

«No te espanten del coloso
las villanas osadías,
si en el muro y en el foso
se lamenta un Jeremías..»

Bon Jeremies es vostè! Seguiu:

«quien te asedia y te bloquea
no es un hombre con entraña,
quien te asalta y te saquea
no es el déspota de España,
es el hambre y es la muerte
la guadaña y el ciprés.»

Això sol ja val més de cent pessetes, però l'autor no va quedar satisfet y va afegirhi un final que diu:

«Gloria y prez y loor á tus héroes
gloria y prez á tus hijos amados (*)
que murieron, cual dignos soldados
defendiendo el honor nacional.»

Ja'ns ho havien dit, ja, que al senyor Ordoñez-Codolà, jurat del tal concurs, li agradava molt l'himne de Riego:

¡Defendiendo la constitución!

(*) Aquets se queden sense loor. (N. de la R.).

Un telegrama

EM rebut el següent telegrama de Nissa:

«PAPITU, Barcelona. — L'Antonia Català introduit estanqueres *grand monde*. Diu que son *très chic*, però elles encara s'estimen més *grassiosa* que *champagne*. Faràn carrera per escassejar gènere espanyol. Contractades Bar Kartron, de Montecarlo. Gran èxit cançons franceses.—Raimón».

No cal dir com ens alegrem de l'èxit de nostres compatriotes y lo alt que posen el nom de nostra terra.

Correspondencia

Alba. J. Es correcte, però poc interessant. O. No's pot aprofitar més que'l del borni, y es llàstima, perque l'altre fa riure. Sadrob. No està malament, però desseguida se veu el xisto, que resulta vulgar. Mirall. Curiós, però una mica crudel. A. F. P. Ja hem parlat masses vegades d'aquets sports y s'aburriríem. Mil perdons.

Imp. J. Horta - Barcelona.

HEMAGENODINA

Comprimits tònics, reconstituyents

Recomenat per tots els metjes

Vena en totes les farmacies a 4 pessetes frasc

Dr. CASTELLARNAU VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES
APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.—Rambla del Centre, 11, pral.

36 anys d'èxit

EL PURIFICANT R. SAEZ

(XAROP ANTIHUMORAL)

Calma la picor y les molesties del cos. Resol les taques, grans, crostes, escames, pústules y demás erupcions. Extingeix les granulacions, plaques y ulceracions de les mucoses. Cicatriza les llagues de les cames per més rebel·des que siguin. Calma els dolors ueuràlgics, reumàtics y gotosos. Dissol els càlculs dels ronyons, vaxina y fetge, y evita que s'en formin. Acava amb les antigues afeccions de la vista, nas y orelles y les internes sostingudes per vicis humorals de la sang.

Venta: A 5 ptes. en les farmacies Hospital, 2; Rambla Flors, 4; Princesa, 1; Escudillers, 75; Pelayo, 9.—CONSULTES GRATUITES amb l'antic especialista, R. SAEZ, Plassa Bonsuccés, 2, pral.

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat am les d'Escuder y cadeneteta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos. —Voleu assegurar el pis, armaris y canisevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**. —Construcció y reparació de panys de seguretat. —Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, quina eficacia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **incontinència d'orina** y altres. Método senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Cortis**, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

Demanis pera curar les **MALALTIES NERVIOSES**

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la **EPILEPSIA**, (mal de Sant Pau), **COREA** (ball de Sant Vito), **HISTERISME**, **INSOMNI**, **CONVULSIONS**, **VÈRTIGS**, **MAL DE CAP** (migranya) **CATARRO DELS NENS**, **PALPITACIONS DEL COR**, **DELIRI**, **DESVANEIXEMENT**, **PÈRDUA DE LA MEMORIA**, **AGITACIÓ NOCTURNA** y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de **BROMURANTINA**

Farmacia del Dr. **AMARGÓS**, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbadá, 35, principal

Armes es compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANES, FIGUEROLA
Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

GRANS TALLERS FOTOGRAFICS

DE

FRANCISCO AMER

Carme, 3

Sucursals: Pelayo, 50, pral.
Marquès Duero, 78

RETRATOS TAMANY NATURAL GRATIS

Se regala un retrato tamany natural a tots els
noys de primera comunió que 's retratin a la casa.

ESPECIALITAT EN RETRATOS ARTISTICIS

[Retratos y Postals a 25 cts.

BISUTERIA

DE

COTS Y DURBAN

JOIES de gran
fantasía

Pintetes : Diademes

Adornos pera'l cabell

amb

PEDRERÍA

Passadors sombrero

Pendentif, etc., etc.

Borses moda de París

NOVETAT : BON GUST
: ECONOMIA :

Hospital, 11 (prop a la Rambla)

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DEMI-MONDE

— Però ¿aont tenia vostè'l cap per delixarse sorprendre pel marit?
— ¡Oh! No ho, vulguin sapiguer.